

Счупената чашка.

(М. Биковъ).

Марийка и Пенко весело си приказвали, като седѣли на високи-тѣ си столове до масата, дѣто пиели чай. Майка имъ слушала тѣхнитѣ безкрайни разговори и наливала имъ чай.

Петгодишната Марийка захванала да се хвали, че нейната чашка била много по-хубава. Вижъ, казала тя, на моята чашка и цвѣтенцата сж по-хубави, и пеперудки на нея има, пъкъ твоята нѣма! Съ хваленето си, тя взела и чашката, да я покаже на братчето си; ала изведнажъ се чуло тресѣкъ и страшенъ плачъ: чашката се изплъзнала изъ ржчицата на Марийка, паднала и се счупила. Чашката, чашката ми, какво направихъ плакала и викала Марийка, и сълзитѣ ѝ течели по облото ѝ и зачервено лиценце. Когато Марийка се малко поуспокоила, майка ѝ казала да стане отъ стола и да събере частитѣ отъ счупената чашка и ги слѣпи. Ала тѣ били толкова малки, че не можало да се слѣпятъ. Марийка едва ли пакъ не заплакала. Ами отъ какво е била направена твоята чашка, попитала я майка ѝ. Марийка само поподигнала очитѣ си къмъ майка си, което по-